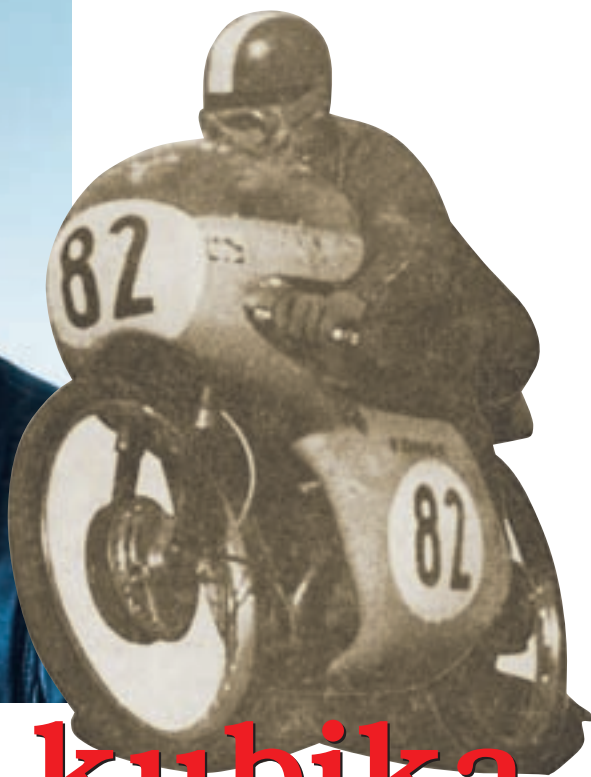

Prvi hrvatski motociklistički as vladao je stazama od ranih 40-tih sve do 70-tih godina, kada je i dobio nadimak...

Mika nekada i danas. Motocikl u srcu i osmijeh na licu!

Plan utrke za oslobođenje Rijeke gdje se Mikina slika nalazila na poledini kao Tomosova reklama. Na slici je motocikl D-7 kojeg je on osobno volio najviše od svih Tomosovih modela

Mika od 50 kubika

PIŠE: MIRO BARIĆ

U z dužno poštovanje mnogima koji su zaslužni za promociju hrvatskog moto-sporta, a kojih ćemo se također prisjetiti, predstavljamo najprije onog najstarijeg. Nikola Mika Šnjarić rođen je daleke 1919. godine u Crikvenici, gdje živi i danas. Tridesetih godina s obitelji se doselio u Zagreb, na Vrbič, koji je bio u neposrednoj blizini tadaš-

njeg popularnog trkališta "Miramare". Kao mladić započinje učiti zanat mehaničara zanat kod poznatog majstora mehaničara i motociklista Josipa Farkaša. Ta dva usko povezana elementa usmjerila su život Mike Šnjarića i on je vrlo mlad počeo svoju motociklističku karijeru. "Ne sjećam se više kada sam, ustvari, počeo voziti utrke, no bilo je to prije otprilike 65 godina." - vrlo simpatično priča čovjek kojem se niti izdaleka ne bi dalo 85 godina.

Dakle, negdje 1938. ili 1939. godine svoje prve natjecateljske "korake" započinje na Wandereru 125 ccm. U ono doba, dakle prije, ali i neposredno poslije II. svjetskog rata, posebno su popularna bile "speedway" utrke. One su se, baš kao i danas, vozile na "lešu": karbonskim ostacima ugljena sagorjelog u pećima tvornica, odnosno granulatima veličine lješnjaka posutim po stazi. U to su se vrijeme vozile i "dirt-track" utrke koje su se od spidveja

Start utrke u Zenici 1965. g. opet na Tomosu D-5. Zenica je bila pozivna utrka međunarodnog karaktera na kojoj su se u to doba našli i mnogobrojni inozemni vozači velikog kalibra

Mika sa svojim velikim rivalom i prijateljem Jankom Štefom. Dva tvornička vozača, mladi Štefe i stariji Mika od kojeg su mogli štošta naučiti, ovjekovječili su prijateljstvo slikom snimljenom prije utrke u Portorožu 1964. godine

1964. godine Mika je već spadao u red veterana od kojeg su i mnogi mlađi vozači zazirali. Vidimo ga na startu slovenske utrke u Škofja Loki na Tomosu D-7

Tvornička ekipa Tomosa s tehničarima i vozačima pored Tomosa D-6S iz 1963. godine

Šnjarić u razgovoru s vođom sovjetske ekipe "Serpukhov" koji se zanimao za Tomosov D-7 s kojim se natjecao. Za Sovjete je motocikl D-7 bio vrlo interesantan zbog vlastite produkcije sličnog motocikla

razlikovale po tome što se nije vozilo 4 vozača po 4 utrke, nego svi vozači po 16 krugova. Ne treba ni spominjati kako je Mika i u jednoj i u drugoj klasi bio dominantan zajedno s još nekoliko popularnih vozača poput Drage Regvarta. Rado se sjeća da je upravo njima dvojici 1952. godine dva spidvej motocikla marke "Jap" kupio, ni više ni manje, nego drug Tito!

Mika Šnjarić bio je šampion Kraljevine Jugoslavije u 125 ccm, zatim prvak Nezavisne države Hrvatske, te kasnije i najbolji u Titovoj Jugoslaviji. Odmah po završetku rata bio je angažiran ne samo kao natjecatelj, već i kao organizator. Naime, u rodnoj je Crikvenici organizirao spidvej utrke na kojima je bio i jedan od glavnih asova i višestruki pobjednik.

Mika je uz ostale renomirane, ali i daleko mlađe vozače, bio sinonim za uspjeh Tomosa u njegovim najboljim sezonama. Vozio je Tomos D-5 i D-7, a u svim sportskim izdanjima onog vremena Mikino se ime spominje s velikim poštovanjem. U tvorničkoj ekipi Tomosa vozio je zajedno sa Gilbertom Parlottijem i Ginom Rinaudom iz Italije, Slovencima Jankom Štefeom, Adrijanom Bernetićem, Petrom Seljakom te Hrvatima Severom, Kraljem, Marušom, Maršanićem i drugima.

Gotovo je nepotrebno govoriti da

je Mika bio odličan poznavatelj motora o kojima se gotovo uvijek sam brinuo i održavao ih. U ono doba samo su tehnički obrazovani vozači visoko kotirali, jer nije bilo stručne pratnje, telemetrije i logistike kakvu danas poznajemo. No, bilo je izuzetno lijepo, prisjeća se Mika. Pomalo "partizanski", ali lijepo. Vozači piloti bili su uglavnom privatnici, tek tu i tamo poneki tvornički vozač.

Nemoguće je nabrojati sve Mikine pobjede i uspjehe. Ne pamti ih ni on, ali više nisu

ni važni. Danas Mika Šnjarić živi u svojoj rodnoj Crikvenici. Na Jadranskoj magistrali, odmah pokraj ceste, nalazi se njegov restoran koji je prepun uspomena iz duge i plodne motociklističke karijere. U predvorju je u kamenom mozaiku naslikan Mika na Tomosu. Svakog gosta rado primi, a naročito onoga koji se interesira za moto sport kojeg i sam još uvijek prati. S takvima živo priča i prepričava raznorazne uspomene. Svi mi imamo sreću poznavati Mika želimo mu dobro zdravlje i dug život! ■

Opatija 1967. - "Velika nagrada Jadrana" i Mika Šnjarić na Tomosu D-6 S

U zatvoru zbog "šahovnice"

■ Mika Šnjarić bio je vrlo buntovne prirode, nesklon komunističkom režimu, protivnik vlasti i uvijek na strani slabijeg. Takva se praksa u ono doba uopće nije "cijenila" i Mika je čak nekoliko puta "zaglavio" u zatvoru. Spasili su ga uglavnom sportski rezultati i poznanstva s ljudima bliskim njegovu sportu. Bio je vrlo popularan i bez straha je nosio kacigu obojanu u hrvatsku zastavu, crveno bijelu šahovnicu, što je u ono doba bio sinonim za ustaštvo. Tako su ga odmah poslije ciljane ravnine u Beogradu umjesto na pobjedničko postolje odveli izravno u zatvor! Tamo je "odmarao" čak 23 dana. Hrabro, zar ne? Ali, kaže danas Mika, nije to sve, bilo je toga još. No, bilo je toga prošlo.